

Harminc év költészet – Pannon Tükör 1995–2025

1.

„Hérodotosz a kikötőben ül egy kerti széken a kockás kőasztal föléd görnyedve, s míg alatt a dokkmunkások zajongónak, hajókürtök zúgnak, és a tenger dühödten csapkodja a hullámtörőket - ő ír. Olykor turisták gyűlnek köré, de ő észre sem veszi; a tengert fürkészi, a víz színét átszövő ösvényeket, hogy meglelje az időt, mely nagyságban és pompában egyedül áll.” (Jónás Csaba: Az utolsó író, 1995/1)

2.

„Az utolsó kapunál még egyszer visszanézek:
Isten legyen tanúm: nem értem az egészet!” (Keresztury Dezső: Számadás, 1996/2)

3.

„Mi más lenne az ember:
térfogat, csönd, várakozás, engedelem.” (Vasadi Péter: Retro IV., 1997/4)

4.

„Van valami gyönyörű dolog abban,
ahogy előlünk Isten menekül:
halandók elől Ő, a halhatatlan!
Kiderül egyszer minden, kiderül.” (Utassy József: Isten menekül, 1998/5)

5.

„Akihez nem illik az ősz, ne érje meg.
Maradjon egynyári ifjú, húzzon el
-délre, se puszi, se pá, többé ne lássam.
Képeslapjain a címzett ne én legyek.” (Karafiáth Orsolya: Egynyári történet, 1999/1)

6.

„A mások mozdulatait
használom ahogy idegen
papucsba lép a vendég

aki őrizetlenül
hagy egy-egy kézlegyintést
vállrándítást hunyorgást
fintorodást lesheti később
viszem viszem boldogan” (Lackfi János: Mások mozdul, 2000/4)

7.

„Megvakulok, de csillagközi vegytan
és Tejút-szerte működő szabályok
vigyáznak rám, hogy meglegyen, mi megvan,
ha már itt én is megszűnök, s kiállok.” (Lászlóffy Aladár: Mindentudás,
2005/6)

8.

„Boldogok, akik
cselekszenek, gondolhatta
volna, ha mondta volna.” (Háy János: Reggel, 2017/2)

9.

„Már nagyon kevés időm
van, ahhoz, hogy a semmi történiék csak velem,
szeretek, biztos, de nem érzem,
csak legközelebb van, közelebb nincs.
Ami eldőlt, nem áll.” (Tandori Dezső: Kis Weöres Napló, 2006/3)

10.

„A tenger kissé kedvezőtlennek tűnik, tán nyugtalan,
s a déli fényt már felhőtorlaszok fedik sötétülön.
De meg nem rettenek! Habszegte szirtek, zátonyok csupán
kagylóhéjak nekem – s a háborgó víz háta sík mezőség.
Nem félek én, ha szélroham lezúg rézsútos záporokkal.
Fittyet hányok minden viharnak és hajótörésnek.” (Kovács András Ferenc:
Kavafisz-átiratok: Alexandriai kalmár, 2007/6)

11.

„Benépesül, mert itt az ősz, kinyílik
A színház, ahová karitatív
Alapon járunk, én, te, ő, mi és ők,
Elnézni, ismeretlen ismerősünk
Hogy bűnözik rendezés ürügyén” (Térey János: Premier, 2009/5)

12.

„Míg kívül egyre ráncosabb az alma,
mind édesebb lesz ott belül a húsa,
fel-felhevül még, fel-felizzik újra,
mielőtt kialudna, s aranybarna
sárrá rothadna, telt, sugárzó mézet
csurgat reánk a kert” (Markó Béla: Mielőtt kialudna, 2010/2)

13.

„Láthatod, semmit se akarok,
vagy legfeljebb mindent:
az örökös bukás sötétjét ittlent,
vezérfényt, mely előttem imbolyog.” (Vörös István: Halálórák könyve,
2010/1)

14.

„Hús csendje vonz madárhatározóknak,
ahogy csupasz zenéje vonz a szónak,
akármit mond, a kedvesemnek hangja:
a bábok között elaludt a hangya –
mert úgy kell, hogy látható, hogy hallható legyen
– mint Másának kell Versinyin –, úgy kell a kegyelem.” (Molnár Krisztina
Rita: Esti dallam, 2011/5)

15.

„rúg a szív, nem virrad a nappal,
egér moco rog az érfalban,
a fal mögött a másik fal van,
napom mögött egy másik nappal
másik haza él a hazámban,
összegyűrt, mint bábban a lepke
még el nem készült apró teste” (Géczi János: Ha még, 2012/5)

16.

„nem tévesztem össze
a létezőt a nevével
sem a mennyiségével” (Erdély Miklós: Hypatia kérdései, 2013/3)

17.

„Uram, ne add, hogy azt higgyük, nem létezel.” (Izsó Zita: Ima az ostromlott városért 2017/6)

18.

„Tegnap elmentem világgá, de már itt vagyok.
Átáztatott a harmat és földes ízű a szám.
Most folytatódom. Kisimultan, kiterítve.
Számolni tanulom hosszomat,
na meg élni is ideje volna megtanulni már.” (Nagy Dániel: Fon, szöszöl, vág, 2018/6)

19.

„Hiánnyá váltam, belőlem csak én hiányoztam.
Hozzám hasonlókat figyeltem
és próbáltam olyanná válni, amilyenek ők.
A kifejezés kudarca volt.” (Lukács Flóra: Erezet, 2018/3)

20.

„Most szembeszáll a széllel, önmagát
ragadná puszta elragadtatássá,
most harcra készen mindenét kitépné,
tápláló földjét megtagadva szállna.” (Szabó T. Anna: Kamasz, 2020/4)

21.

Végül mindannyian anyátlan kutyák
leszünk, sárga szemű kölykök az
iskolaudvaron. Felsebzett szájjal
kérdézetjük, mennyi az idő.” (Regős Mátyás: Aszfalton vézna árnyék, 2023/6)

22.

„Egy maradék kabátban így kezdem mondjuk, hogy én,
egy szétszakadt családban, betegen, láz idején
a szívbeteg Európa hófehér úrben kering,
egy maradék magyarnak könyökén foszlik az ing.” (Csengey Dénes: Mibenlét, 2021/3)

23.

„Megismételték a saját hibái
mielőtt megismételhetne volna őket.” (Ráday Zsófia: Homo sapiens sapiens,
2021/3)

24.

vitorlát kurtíts. számol-
junk együtt: egy és kettő és.” (kabai lóránt: este, leltár, 2022/6)

25.

„ALSZIK A SÁRBÓL készült arc
csukva szeme, mintha halna.
Alszik a sárból készült menny
csak egy kéz dolgozik rajta” (Wirth Imre: Alszik a sárból, 2021/1)

26.

Ha kisüt, az maga a csoda,
ha beborul, az a keserű
rögválóság. (Marno János: Hallgatóság, 2022/2)

27.

„...a versből,
amiben a szerelemről akartam írni,
de a szerelmi költészetről beszéltem.” (Simon Bettina: Az üres hely, 2022/5)

28.

„Szerettél-e már
végérvényesen
és helyrehozhatatlanul
romlottan?” (Fekete Richárd: Búcsú madárcsonttal, 2021/6) „

29.

„összeteszem a kezem amikor a tiéd
is megérkezik beharangoznak” (Tóth Kinga: Ideje van, 2021/1)

30.

Ne gyere közelebb, kiabálom.
Ne beszélj ennyire halkán!
Valaki fél, és nem kiabál.

Közelebb jövök, hogy halljam. (Székely Szabolcs: Játék két legófigurával, 2024/3)

31.

„Minden hajnalban van egy holtbiztosan
Augusztusi húsz perc,
Amikor nem telik az idő,
Ez éppen most van, ti alszotok,
Én teszek néhány kört a teraszon
Alsóban, ingben,
És gondolatban
Mindenkit megsimogatok.” (Szálinger Balázs: Jó reggelt!, 2018/5)

KÖZEL harminc év szövegáradatát lapozgattam napról napra júniusban, hogy megtaláljam a nap mondatát. Egy évfolyam egy naptári nap, ez volt az alapfelállítás, persze, el-elkalandoztam, a mondatok között is, ahogy a napok között. JÓ elveszni a mondatokban és a harminc éven át töltött kincsesládából kiemelni egy-egy csillogó, mert fontos szépséget. Nem lett igazságos a válogatás, biztosan maradt a ládában még érték, ami megismerésre, felhasználásra vár. Biztatom is az olvasót, hisz vannak még, biztosan, napok és hónapok, lelje meg ki-ki a maga versét, prózáját a harminc éves Pannon Tükör múltjában, jelenében és jövőjében! - NKJ